

# Natalia Grosiak, Damian

Tęsknię i nie mogę  
W sobie zebrać się  
Wstać, cokolwiek zrobić  
Chciałabym już nie

Nie podnosić głowy  
Nie uczestniczyć w tym  
Tęsknię i nie mogę  
I nie chcę walczyć z tym

Że nie ma  
Nie będzie  
To za mną  
Nie przede mną  
I teraz już nie ma mnie  
Znaczy nie, przecież to  
Wielki jest pogrzeb  
To wielka jak ocean  
Moja nieskończona  
Tęsknota i poddanie  
Godzę się z tym  
Że nie kochasz mnie

Nowe drzwi otwieram  
Lecz nic nie cieszy mnie  
W tej żałobie chodzę  
Tu słońca jakby mniej

Siły i wystarczy  
Ale pozwól mi  
Po swojemu milczeć  
I krzyczeć kiedy chcę

Że nie ma  
Nie będzie  
To za mną  
Nie przede mną  
I teraz już nie ma mnie  
Znaczy nie, przecież to  
Wielki jest pogrzeb  
To wielka jak ocean  
Moja nieskończona  
Tęsknota i poddanie

Że nie ma  
Nie będzie  
To za mną  
Nie przede mną  
I teraz już nie ma mnie  
Znaczy nie, przecież to  
Wielki jest pogrzeb  
To wielka jak ocean  
Moja nieskończona  
Tęsknota i poddanie  
Godzę się z tym  
Że nie kochasz mnie

Godzę się z tym  
Że już nie ma

Że nie ma  
Nie będzie  
To za mną  
Nie przede mną

I teraz już nie ma mnie  
Znaczy nie, przecież to  
Wielki jest pogrzeb  
To wielka jak ocean  
Moja nieskończona  
Tęsknota i poddanie  
Godzę się z tym  
Że nie kochasz mnie

Godzę się z tym  
Że już nie ma